

»Vi har ikke set ét eneste tal, der peger i den rigtige retning. Regeringen regner med en fremgang i beskæftigelsen på 22.000 til næste år, hvor Dansk Industri kun regner med, at 3.000 flere personer kommer i arbejde.«

Det er altså den danske industris forventninger her og nu. Problemet er blot, at regeringen ikke forholder sig til det. I den økonomiske oversigt, som kom fra økonomiministeren her i december, taler ministeren godt nok om, at eksportens vækst er aftagende, men at det vil gå bedre fra 1997 og fremover, fordi de internationale konjunkturer peger på det. Men vismændene siger i deres novemberrapport, at der ikke er noget, der tyder på, at de internationale konjunkturer vil forbedres, tværtimod.

Nu er økonomiministeren også ganske ærlig, for i den samme redegørelse siger hun, at med en lidt gunstigere konjunkturudvikling – altså hvis det går lidt bedre, end man forventer – kan der måske blive ligevægt, og så kan målet nås i 1997. Men også en noget større aktiv budgetforbedring kunne medføre, at regeringens mål kunne nås, tilføjer ministeren, så spørgsmålet er, om det alligevel ikke er sandheden, at regeringen godt ved, at der kommer stramninger i løbet af 1996, hvis man overhovedet skal udvise et minimum af ansvarlighed.

Jeg synes, det er for ringe, at man med de muligheder, man har, ikke gør mere for at løse det, som vil være et uoverkommeligt problem, når vi når et par år længere frem, ved at bruge højkonjunkturrens ekstraindtægter til at omstille de strukturelle problemer i Danmark. Det er det, sagen drejer sig om.

Og så vil jeg godt lige bekræfte til sidst – af hensyn til dem, der har en teknisk interesse i skattetrykket – at det er fuldstændig korrekt, at skattetrykket faldt fra 1987 til 1992, og at det steg fra 1994 til 1995.

(Kort bemærkning).

Jan Kópke Christensen (FP):

Man kunne jo godt vælge at sige, at det er formålsløst at give igen over for finansministeren, men jeg har nu valgt at gøre det alligevel ud fra den betragtning, at jeg mener, der er en hel del i dette samfund, som er ladet i stikken. Det er naturligvis de mennesker, der står på venteliste til operationer.

Jeg lyttede intenst til finansministeren, da han omtalte privathospitaler. Det blev sagt, at Venstre og De Konservative ønskede at styrke de private hospitaler, og Fremskridtspartiet er helt

enigt heri. Det er netop et sted, hvor indsatsen skal styrkes for optimalt at udnytte kræfterne i samfundet til at hjælpe disse mennesker, der ikke kan blive behandlet i ordentlig tid.

Netop derfor kunne det være interessant at følge meget intenst med i det kommende år og se, om Det Konservative Folkeparti også får reel indflydelse på netop et område, hvor det går ud over de svageste i samfundet. Det er flot at kunne stemme for en finanslov, og det er flot at kunne sige, at man har fået en hel del ting igen. Men vi hørte jo fra finansministeren, at set som helhed var det alligevel begrænset, hvor stort Det Konservative Folkepartis fingeraftryk havde været. Jeg vil kalde det lillefingeraftrykket, men jeg synes, det er på høje tid, at Det Konservative Folkeparti, som netop er et parti, der ønsker at styrke de private hospitaler og klinikker, også får indflydelse på det område, så man hjælper de svageste i samfundet.

Jeg tror, det er formålsløst at fortælle finansministeren dette. Det blev jo sagt klart af finansministeren, at man ikke ønsker at styrke privathospitalerne til gavn for alle de patienter, der ikke får behandling, men jeg vil endnu en gang appellere til Det Konservative Folkeparti om at vise, at man ikke kun har sat et lillefingeraftryk det kommende år, men at man også kan hjælpe de svageste.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det er til hr. Thor Pedersen.

Som eftermiddagen skred frem, sad jeg såmænd nede på min plads og blev helt forskrækket for, at hr. Thor Pedersen skulle have mistet mælet. Men nu havde vi ham på talerstolen med vanlig tungefærdighed, og det, jeg godt ville have haft hr. Thor Pedersen til at kommentere engang i eftermiddag, men som vi måske kan få en kommentar til nu, hvor debatten er ved at være slut, er et ekspertudsagn om, hvordan man forlænger denne regerings liv.

Efter at hr. Peter Duetoft havde holdt sin ordførertale, havde jeg en kort ordveksling med den konservative ordfører, hvor jeg tillod mig at spørge, om det var skizofreni eller hvad, der prægede den konservative strategi. Man indgår et forlig med regeringen og stemmer for finansloven, og dermed bliver der i hvert fald yderligere nogen tid med denne regering ved magten. Mener hr. Thor Pedersen, det er en klog strategi, De Konservative anlægger på den måde, eller er det skizofreni? Kan vi få et ekspertudsagn?